

ULTRA LIGHT OP FINT

Het formaat van een vis is voor Roy Habieb alleen belangrijk in verhouding tot de gebruikte materialen. Daarom vist hij met ultra light materiaal op fint. Zo kan deze vaak nog ondergewaardeerde sportvis perfect laten zien wat hij waard is.

TEKST: ROY HABIEB > FOTOGRAFIE: SANDER BOER

Een zeebaars van 70 cm gevangen op een 'extra heavy' hengel (50-100 gram werpgewicht) geeft mij veel minder plezier dan een zeebaars van 45 cm die ik vang op een 10-12 grams spinhengel. Dat bedoel ik als ik zeg dat de grootte van een vis voor mij alleen belangrijk is in verhouding tot het gebruikte materiaal. Daarom kies ik voor de ultralichte visserij met progressief buigende hengels – die met een vis aan de lijn mooi krom gaan – als ik gericht op fint vis.

MEER VISPLEZIER

Op deze lichte hengels – in combinatie met bijpassende molen en lijn – krijgt de vis veel meer de ruimte om te laten zien wat hij aan kracht in huis heeft. Dat is mijns inziens niet alleen meer 'respectvol' richting de vis, maar levert ook veel meer plezier op. Aan een zware pook draai je een fint haast achteloos binnen, terwijl diezelfde vis aan ultra light materiaal juist goed en spectaculair (met acrobatische sprongen uit het water) partij geeft.

LICHT EN ULTRALICHT

Voor wat betreft het predicaat 'ultralicht' is er een soort officieuze indeling. Hengels met een werpgewicht tussen de 0 en 5 gram classificeren als ultra light, terwijl die met een werpgewicht tussen 5 en 10 gram als 'light' gelden. Daarbij moet worden opgemerkt dat de hengels van glasvezel waren en voornamelijk progressief (parabolisch) bogen toen deze indeling tot stand kwam. Tegenwoordig is carbon de belangrijkste component en zit de actie voornamelijk in de top (fast) en het midden (medium fast) om beter contact te kunnen houden met het kunstaas. >>

>> PLEKKEN EN STEKKEN

Fint is een zomergast die zich zodra de zeewatertemperatuur 11 graden Celsius aantikt (doorgaans half mei/eind mei) algemeen aanwezig is in ons kustwater. Je kunt ze langs de hele kust vangen, maar riviermondingen zijn echte hotspots. Een van de beste plekken is de Nieuwe Waterweg vanaf de Pier van Hoek van Holland t/m het pontje bij Maassluis – in het zoetere gedeelte nabij de AVR centrale heb ik ze nog nooit gezien c.q. gevangen. Ook in het Beer-, Caland- en Hartelkanaal kom je ze tegen, zij het minder massaal.

In de Nieuwe Waterweg is de zuidkant dé plek om op fint te vissen – bij aanhoudend droog en zonnig weer vind je ze heel sporadisch aan de noordkant bij de onderwater strekdammen. Stekken vind je eigenlijk langs de gehele Landtong van Rozenburg. Met opkomend en afgaand water kun je de fint vanaf de kant of vanaf de drooggevalen strekdammen vangen. Let daarbij wel altijd goed op de snel varende grote vrachtschepen en de grote hekgolven die ze produceren.

Kleine pilkertjes zijn hét kunstaas voor fint.

HENGELKEUZE

Zelf gebruik ik voor het UL vissen een CTS Aftma o vierdelige vliegenblank die als spinhengel is afgebouwd door Martin de Vries van Alfa Rod building in het Groningse Enumatil. Deze redelijk zachte en progressief doorbuigende hengel is 2.40 meter lang en heeft een werpgewicht van circa 2 gram. Dit is puur mijn voorkeur en smaak voor wat betreft het UL fintvissen. Want uiteraard kun je hier ook kortere en strakkere hengels voor gebruiken. Mik in ieder geval op lichte stokken met een werpgewicht van tussen de 1.5 en 6 gram.

MOLEN EN LIJN

Deze hengel combineer ik met een kwalitatief goede spinmolen in het 1000- of C2000-formaat (Shimano Twinpower, van de Japanse thuismarkt oftewel 'JDM'). De molen moet goed bestand zijn tegen indringing van zoutwater in verband met regelmatig opspattend zee-water. Op mijn molen spoel ik een zo dun als mogelijke gevlochten hoofdlijn die verre worpen (30-35 meter) mogelijk maakt; 6/00 tot 8/00 is prima. Nog dunner zou ook kunnen, maar dat vind ik in winderige situaties onhandelbaar. In Japan vind je fantastische in vier of acht strengen gevlochten lijnen voor de UL visserij – mooi, zacht, dun en soepel – waarbij geldt: hoe dunner, des te duurder.

NYLON VOORSLAG

Met die dunne gevlochten lijnen is het gebruik van een voorslag noodzakelijk. Dit om het doorschuren van de hoofdlijn nabij de bodem tegen te gaan. Daarom knoop ik altijd een meter 18/00 nylon als voorslag aan mijn hoofdlijn. Je zou je kunnen afvragen waarom ik dan niet met een nylon hoofdlijn vis. Maar de combinatie van een mono lijn met een zachte kunstaashengel is geen aanrader. Op 20 tot 40 meter afstand voel je een aanbeet niet meer goed vanwege de rek in het nylon. Het voordeel van een gecoate kwaliteits-braid is dat je

BEHALVE KLEINE WERPPILKERTJES IN DE RANGE VAN 3 TOT 7 GRAM, ZIJN OOK SLANKE EN LICHTE LEPELS PRIMA KUNSTAAS OM GERICHT MEE OP FINT TE VISSEN

Ultralichte hengels vragen om bijpassende kleine molens en dunne, soepele lijnen

direct contact hebt met het kunstaas en dit relatief verwerpt aangezien de lijn gemakkelijk van de spoel afloopt.

PILKERPRAAT

De pilker is mijn favoriete kunstaas voor de fint. Dan wel de mini-variant: exemplaren tussen de 3 en 5 gram. Bijvoorbeeld de Zocker van Spro of de Jackson Gallop uit Japan. Ook het Japanse Ima maakt mooie pilkers in lage gewichten. Bedenk wel dat hengelsportmateriaal uit Japan qua ontwerp, bouw en afwerking van hoge kwaliteit is, maar niet per se meer vis vangt! Op mijn pilkers vervang ik de dreggen door een enkele haak nr. 6 tot 10. Een 5-grams pilker op een 2-grams hengel lijkt wellicht wat zwaar, maar dat is niet het geval. Hengels kun je vaak iets over- of onderbelasten. Bovendien geeft een pilker tijdens het binnenvissen nagenoeg geen weerstand.

BIJ DE BODEM

Op de stek gooi ik de pilker een meter of 30 tot 40 ver weg richting een stroomnaad of een plek waarvan ik weet dat er zich onder water een obstakel of structuur bevindt. Vervolgens wacht ik zo'n 5 tot 7 seconden of tot het moment dat ik de bodem voel. Daarna probeer ik langzaam draaiend zo dicht mogelijk bij de bodem te blijven. Dit omdat de meeste finten – anders dan vaak gedacht – in de buurt van de bodem zwemmen. Als ze massaal jagen pak je ze net onder de oppervlakte of op half water, maar het merendeel vang ik nabij de bo- >>

Met een enkele haak (in plaats van een dreg) aan de pilker zit de vis mooi in de onderlip geprikt en kun je deze vlot onthaken en weer terugzetten

>> BESCHERMDE SOORT

Fint is een vis uit de haringfamilie en kan 60 cm lang worden. De gemiddelde lengte van de finten in de Nieuwe Waterweg ligt zo tussen de 20 en 40 cm. Let op dat er op de buik scherpe stekels en randen zitten die sneetjes in handen en vingers kunnen veroorzaken. Een handschoen zonder vingertoppen is daarom een handige tool. Verder is het raadzaam om een goede haaksteker c.q. arterietangetje bij je te hebben. Daarmee kun je deze kwetsbare vis snel en met beleid onthaken en weer terugzetten. Dat laatste is verplicht, want de fint is een beschermde vis die op de Rode lijst van bedreigde en kwetsbare soorten staat.

ZIE JE GEEN FINTEN JAGEN, DAN WIL DIT NIET ZEGGEN DAT ZE ER NIET ZIJN – MAAK ALTIJD EVEN EEN PAAR WORPJES ALVORENS JE BESLUIT TE VERKASSEN

dem! Na de aanbeet begint de echte pret. Mijn hengeltje gaat compleet krom en de fint kiest vaak meerdere malen het luchtruim. Is het een knappe vis (groter dan 40 cm) dan trekt deze ook nog eens een meter of twee lijn door de goed afgestelde slip. Dikke pret!

LOSSCHIETERS

Door al die luchtacrobatiek zal een aantal finten zich tijdens de dril van de haak weten te ontdoen. Je kunt dit deels ondervangen door de lijn constant strak te houden en in contact met de vis te blijven, maar lossers zijn echter niet altijd te voorkomen. Ook niet door de enkele haak middels dubbele splitringen aan de pilker te bevestigen. Het gewicht van die laatste helpt helaas mee om de haak in de toch al harde bek van de fint sneller los te wrikken. Maar eerlijk gezegd kunnen de losschieters mij niet zo heel erg veel schelen: een volgende

Roy voorziet al zijn pilkers van een extra splitring en enkele haak.

aanbeet laat bij deze visserij meestal niet lang op zich wachten. Liever heb ik kortstondig speelse pret van het spelletje van lijn geven en nemen tijdens de dril, dan dat ik krampachtig en snel koste wat kost een vis probeer binnen te draaien om hem te kunnen vangen. De sensatie van een fel knokkende fint op een ultralicht stokje is moeilijk te beschrijven. Dat heb ik in dit artikel wel geprobeerd, maar dit kun je het beste gewoon zelf een keer ervaren!

>> 50 JAAR VIS-VIRUS

Vijftig jaar geleden raakte ik als jongetje van zeven in Suriname besmet met het vis-virus. Een taps toelopend stuk bamboe uit het bos diende als hengel, stevig naaigaren als lijn, een verbogen naald werd ingezet als haakje en uit een stuk kurk modelleerde ik mijn dobber. Uit een lege tandpastatube – die toentertijd van een zacht soort metaal werden gemaakt – knipte en vouwde ik een stukje dat als loodje fungeerde. Een lange rijstkorrel of worm diende als aas op de haak. Zo ving ik na schooltijd in sloten bij mij in de buurt of tijdens schoolvakanties op de plantages bij opa en oma 'krobia's' (cichliden). Het moment dat de dobber begon te bewegen en onderging was magisch. Net als de weidse ongerepte natuur in de vorm van bossen, jungle, dieren en rust prachtig waren. De omstandigheden in Nederland zijn uiteraard anders, maar de rust, ontspanning en magie van het vissen zijn nog altijd hetzelfde als toen.